

рѣшена и тая участ беше ужасна. Прѣз цѣлий си живот съм си спомнѣл за нея с' тъга на сърдце и сълзи на очи. Аз направих всичко което можах да спомогна за удържанието на град'а и в' старанията си бѣх забравил и домашни и всичкитѣ книжовни съкровища които стояха натрупани в' кѣщи. Благодарение на нѣкои свои, които в' мое отсъствие се събѣли, домашнитѣ се избавиха на послѣдний час, без да могат да земѣт с' себе си друго освѣн онова що сѣ имали на гърб'а си. (Сии ми, най малкий ¹⁾), си спомнил за голѣмитѣ тевтери на които постоянно ме гледаше че пишях и които съдържаха материалитѣ по Географически'я Словар и пословицитѣ, и, за да не би да се загубѣт, прибрал ги и уж ги скѣтал нѣйдѣ на по скришно мѣсто, разумѣва се, напразно.

Когато всичко около мене бѣше грѣм и дим, вресѣк и писѣк, плач и рев; когато войскитѣ се дръпнаха от позицитѣ си и почти всичко живо беше излѣзло из град'а, аз, един от послѣднитѣ, възсѣднѣх на кон, обѣрнѣх грѣб и се отправих към дома си. По мене вече лѣтѣха турскитѣ куршуми и крайщата на град'а от гдѣто настѣпваше неприятел'я издигаха голѣми пламаци в' въздух'а. Всѣка минута бавение беше смѣрт'. Като видѣх че домашнитѣ и без мене излѣзали из кѣщи, без да се спрѣ ни на миг, излѣзох из град'а, който останѣ в' рѣцѣтѣ на турцитѣ да го горѣт, пленѣт и изколѣт. Кѣщата в' която живѣях станѣ жертва на пламѣцитѣ, а заедно с' нея погинѣха, и покѣщнината ми, и богатата ми библиотека, и скѣпоцѣнитѣ ми литературни сбирки и трудове, в' това число и 15-тѣх хиляди пословици които бѣх събрал от всичкитѣ краища на Общото Отечество.

София, 1892 г.

П. Р. Славейков.

¹⁾ Пенчо П. Славейковъ.